

tat, der dør er fremkommet. Som de fleste ved, er det Professor Oscar Matthiesen, som har haft dette Arbejde, og jeg vil for at være retfærdig begynde med at udtale min næsten uforbeholdne Anerkendelse af den Maade, hvorpaa han kunstnerisk har løst den uhyre vanskelige Opgave at udføre Frescomaleriet oppe i Kuppelen. Det forekommer mig, at denne Fremstilling af Lyset, der jager Mørket paa Porten, er gennemtænkt og udført med stor Fantasi og kunstnerisk Evne. Jeg siger: „næsten“ uforbeholden Anerkendelse, fordi der er enkelte Detailler, som man nok kunde gøre berettigede Indvendinger imod. Men som Totalitet forekommer Opgaven mig at være løst paa en overordentlig smuk og tilfredsstillende Maade. Blot Kunstneren havde holdt sig dertil! Ellers blot det Udvalg, som der nok har været, i alt Fald paa Papiret, og som Kunstneren skulde have med at gøre, havde bremset ham, saa at man ikke havde faaet de Uhyrligheder at se, som man nu ser, inden man kommer op og rigtig kan beskue det indre af Kuppelen.

Der er i Stueetagen anvendt Guldmosaik, som er falsk. Vægfladerne er malede Sten. Og naar en Bygning som denne rummer ægte Stene — det er ægte, hvad der er i den —, skal man ikke lave nogle Krimskrams-Stenforfalskninger ved Opgangene i den. Man maa hellere lade Murfladerne staa nøgne end lave Kunstværker paa dem af den Art, her er lavet. De kan høre mange Steder hjemme, kun ikke i en Bygning for et mineralogisk Museum. Naar man saa kommer op ad Trapperne, ser man, at Vægfladerne er af litografisk Skifer med talrige Forsteninger, men det er, vel at mærke, altsammen malet. Der findes et Billede af Møens Klint, hvorom Følkevittigheden, d. v. s. Vittigheden hos de Folk, som færdes i Museet, har sagt, at det var et fortræffeligt Billede, der mangede kun een Ting, Navnet „Illum“. Billedet giver en meget slet Forestilling om, hvorledes Møens Klint ser ud, hvad enten man ser paa Billedet med æstetiske Øjne, om jeg saa maa sige, eller ud fra et mineralogisk Synspunkt. Saa findes der oppe i Hvalvingen Munkesten. Nu er det i Øjeblikket i Krigens Tid maaske vanskeligt, men ellers er det ikke saa svært, at faa Munkesten her i Landet. Disse Munkesten er fortræffeligt malede, men det er malede Munkesten. Saadant noget hører ikke hjemme paa dette Sted. Lige straks, man træder ind i Trappen, ser man fire forfærdelige

Menneskefigurer, som man maa have en Forklaring paa for at forstaa, hvad de betyder. Og endelig findes der helt oppe en Række Billeder, hvor alt, hvad der er af Sten, er malet paa, intet er naturligt. Der findes Billeder af Drypstenshuler. Jeg ved ikke, om den paagældende Kunstner har set en saadan Drypstenshule, men de Drypstenshuler, jeg og andre har set, har ikke noget med disse malede Drypstenshuler at gøre. Det er, forekommer det mig, meget sørgeligt, at denne Opgang er blevet behandlet paa denne Maade. Men jeg vil slutte med at sige, at Hovedpartiet, nemlig Kuplen, er malet med stor kunstnerisk Fantasi og Kraft.

Det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) omtalte den nye Jernbaneordning, som vi er i Færd med at faa gennemført. Denne Ordning var det ærede Medlem en Skuffelse ligesom Ordningen nedre paa Christiansborg. Den er for saa vidt ikke mig nogen Skuffelse, som de Resultater, det ærede Medlem nu sagde, man kunde se, kunde man have forudset. Det var i sin Tid Mening, at vi skulde have en billigere Administration og en forretningsmæssig Ledelse af det hele — dette sidste skal jeg komme tilbage til om lidt —, og det ærede Medlem har fuldstændig Ret i, at det viser sig, at Administrationen bliver meget dyrere end den, vi i Forvejen havde, og der er vist heller ingen Tvivl om, at den bliver slettere end den tidligere. For saa vidt er vi kommet fra Dynen i Halmen, det maa jeg give det ærede Medlem Ret i. Det ærede Medlem ankede over, at der aabenbart bliver oprettet en uhyre Mængde Kontorer, som man ikke i Forvejen kunde være paa det rene med skulde oprettes. Men naar man, som jeg i sin Tid sagde, ved Statsbanernes Ordning vil dele Landet baade paa Kryds og Tværs, det vil sige baade dele efter det, som Institutionerne har med at gøre, og territorialt, kommer man ind paa en Ordning, der medfører en uhyre Administration. Det bliver ikke simplere Administration, end det har været tidligere, i alt Fald kunde den med Lethed have været omdannet saaledes under den gamle Ordning, og utvivlsomt vil det vise sig i Løbet af kort Tid at være en utilfredsstillende Omdannelse, vi dør har faaet. Men man har ikke villet høre i Tide, og saa faar man nu Smærterne bagefter.

Endnu to Ting vil jeg nævne. For nogle Aar siden anmodede jeg Ministeriet 2 à 3 Aar i Træk om at forelægge Forslag for Rigsdagen om, at fremmede ikke